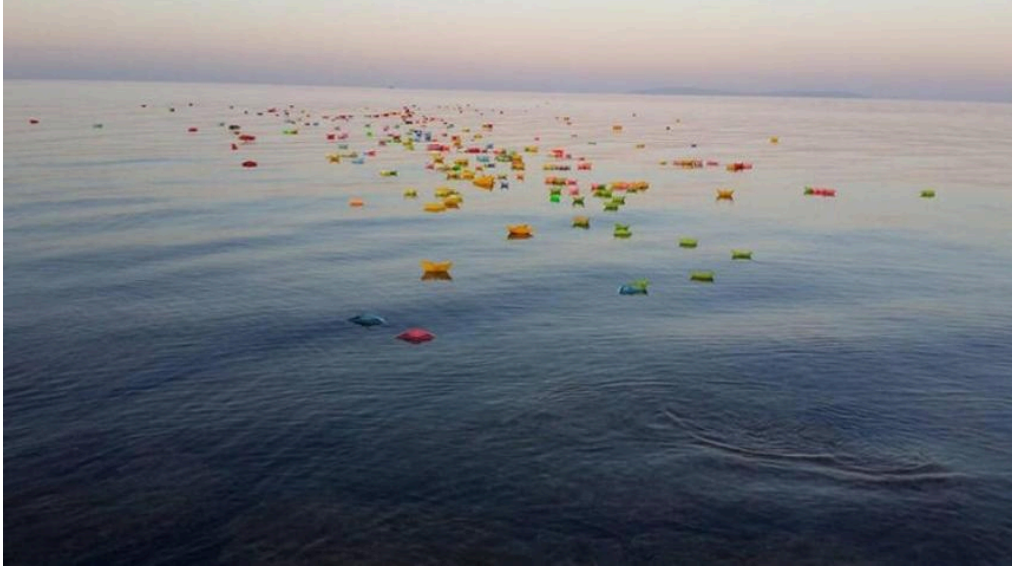

Kağıttan Kayıklarım Ve de Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Haziran 2024

"Kağıttan gemiler yaptım kalbimden
Ki hiçbiri karşıya ulaşmazdı.
Aşk diyorsunuz,
limanı olanın aşkı olmaz ki bayım
Allah'la samimi oldum geçen üç yıl boyunca
Saydım, insanın doksan dokuz tane yalnızlığı vardı.
Aşk diyorsunuz ya
Ben istemenin Allah'ını bilirim bayım!"(Didem Madak)

Renkli ve de baştan çıkarıcı bir mimarisi vardır yalnızlığımın:
Azıcık toz tutmuş olsa da yüreğimin nalını mihini sabitlediğim o dar ve devasa dehliz.
Sözcüklerim ara sıra kurdeşen döker benim ve yüzümde açan gülleri temsil eden yegâne gülüyüm
sevdiklerimin.
Gül mizaçlı şiirler yazmak adına...
Gün cemalinde annemin eşlik eden o tebessüme tutunmak adına...
Tutamağımca hayata varsın olsun aşsın boyumu varsın arşınlar sunayım yalnızlığıma.
Sadık bir neferim aşka olan inancım ara ara sonlansa da.
Sevdiğim kadar sevilme isterdim ömür boyu ama Sırp Sındığı Savaşındaki o zayıf ve işte siperime serili
ölü hayallerim yetmedi mimlendiğim en çok da imgelerin hatırına hatırşinas şiirler yazmak adına bazen
alnıma konan o masum buse en çok da yarıladığım hayatı yeni baştan yamamakla iştiğal bir çöl çiçeği
olabilme mizacı ile yeri geldi mi de zemheride açtığım.
Açık ara öndeyim insanlardan ne de olsa mektebini okudum ben acıların ve yetmesem de onlara

yetinmeyi bildiğim akıl melekelerim ve koruyucu melekelerimin kanatlarına konan o çiy tanesinde saklıym varsın çiy çiy yesinler beni ahvalimden yana kırgın eşrafım iken sözcükler ve melekeler ve şairin de dediği gibi:

“Ben istemenin Allah’ını bilirim.”

Soyuttur tünediğim rahle.

Soğuktur ellerim ne zamanki annem olmasa yanımda.

Soğuk duş almayı zafer bilenlerin nazarında soğumuş gün ışığı ve soğuk bedenimle hali hazırda canım da çıkmamışsa kendimden ve işte o minval meylettiğim kadar kendime tutsaklığında duyguların ben en çok hüznümü bir de annemi sevdim.

Tutanaklara da geçsin itiraflarım tümseklerde yuvarlandığım adam boyu acıların çocuk kalbiyim ve asla da talibi olmadığım aşksız izdivaçların başrolünde gelen g/örücülere çığırdığım kadar yalnızlığım çağ atlayan bir imparatoriçe misali en çok doksanlarda nakşettim ben ruhuma gaipten zembille inen aşkları. Aşklar.

Haddime mi düşmüş sevmek?

Aşikâr utandığım kadar aşktan kıblemde yanan aşkın ateşiyle çıktım ben Horasan tepelerine bazen Nemrut bazense K/af dağında saklı o müstesna gülüm/sememi bana bahşeden mademki yüce Tanrı. İzahı yoktur iç sesimin bir de çevremde dikili duvarların:

Ben ki...

Duayeni olduğum kadar yalnızlığın bilsinler ki: ruhumdur kırbaçladığım ve kırbacım naftalin kokulu duygularımdır yetmedi güncellediğim ışık hızında sevip de yazdığım kadar ıştır gözlerim ve o haletiruhiyem ki: çemkiren zalime baş eğmediğim kadar da boynum kıldan ince Allah katında ve başaklar gibi olgunlaşıp da başım nasıl da eğiktir önüme mademki veren Yüce Mevla verip veriştiren beşere de sunmuşken istifa dilekçemi Allah’ıma sundum ben tüm fermanımı yazılısı dilekçelerimi. Acılar örüntü.

Hüzünse görüntü.

Üstü örtülü olsa ne ki yüreğimdeki masanın ve etrafına dizili nice ben: nice ben aralıksız çıkarken içimden ve içtimada ruhum isyanın bastıramadığım kadar Yeniçerilerin devşirmeni kimse putperest ve de kırdığım potların bir adım sonrası pot izinde duyguların aşkla meşk eylediğim kadar da kabrimde saklıdır dualarım.

Kâğıttandır mimarisi çocukluğumun nice oyuncuğu bir de ben bir kâğıt canavarı iken aralıksız yırttığım sayfalar defterimden ve üzerine yazdığım formüller ve denklemler bir de bacak kadar boyumla yazdığım üç beş şiir hele ki ilk aşkıma ithaf ettiğim sandık dolusu hayallerim ve oyuncaklarım ve yüreğimin henüz yaş almadığı yas almadığı minvalde benim ilk oyun arkadaşım yaşlı rahmetli babaanneme duyduğum o gaipten gelen aşkı sınıflandıramadığım kadar payıma düşen duygularımı.

Her bayram bana alınan elbiseler, ayakkabılar ve ütülü mendiller.

Ayağımı sıkmayan rugan ayakkabımla arzı endam ettiğim misafirler.

Göğün henüz sancılanmadığı.

Hali hazırda ölüme yabancı olduğum derken günbegün çevremde eksilen sevdiklerim üstelik bilmeden birilerinin benden çaldıkları.

Algı eşığım.

Bense sadece bir çocuk.

Alıntı nedir çalıntı ne değildir, ırgalamadığım ötesinde merak da etmediğim.

İlahi terazinin doğru tarttığına emin olduğum kadar yetmedi yaşarken ölenler çevremde günbegün eksilen simalar.

Semadan bana yansıyan.

Şiarım iken sevgi ve oyun.

Şans eseri sevenlerden olmadığım kadar Rabbine âşık bir çocuk renklerin en müzmini ve masumu beyaz olduğum kadar pembeleşen yanaklarım ne zamanki birileri aşkı telaffuz etse be işte peşine düştüğüm pek çok şey insan olmanın ritmi iken sevgi ve aşkın meçhul varlığı:

Sevdalandığım evren ve tabiat ve okulum ve ilk öğretmenim.

Sıra arkadaşım ile perçinlenen dostluğumuz derken bir gün, sınıfa nakil gelen o kızın benden çaldığı sıra arkadaşım yetmedi...

Sınıfın en güzel kızı ve en hınzır oğlanı yakalamışken de çocuğun kıza yazdığı aşk mektubunu yetmedi öğretmene ispiyonladığım arşa çıkmışçasına başım, onların başını eğmedikleri kadar en mahcup ve utangaç edayla yerime oturup da derin düşüncelere daldığım.

İzahı yok pek çok şeyin itirafı ise pek çok.

Kâğıttan kayıklarım camdan fırlattığım ve sokağı sel almışken hızlanıp da suyun dibine batan hayallerim ve ben yeni baştan hayal kurup o kâğıttan kayıklarla okyanusları gezdiğim.

Ne içimin coşkusu söndü o günden bu güne.

Ne de aşk anlam kaybetti bilakis gün geçtikçe büyüyen bir sevgiyi içimde en derinde korudum ve işte İlahi Ateşin her kıvılcımı ile Rabbime ve evrene insanlığımı ilan ettim.

Sözcükler iken meşrebim.

İmgeler iken meskenim.

En çok da kâğıttan nasıplendiğim.

Çizdiğim resimler.

Karaladığım şiirler.

Ve en çok sevdiğim: elime aldığım tüm kitapların en çok kahramanı olmayı sevdim ve ben sadece Allah'tan istedim ve neyse dileğim, şükre delalet gerçek kıldı yüce Rabbim.

Bir tohumsa toprağa diktiğim.

Bir tortu ise dünden kalan.

Temyize gittiğim.

Bazen tasfiye ettiğim bazense tahakkuk eden bir vergi gibi ve işte ben evreni de insanları da illegal olmayan faiziyle sevdim sevginin.

Tanışıklığım olsun olmasın insanlarla.

Yaratandan dolayı yaratılanı sevmek idi racunum kendimi bildim bileli.

Racon kesenlere şaşkın gözlerle bakıp da ve işte tek servetim ve işte tek ziynetim, kuş gibi atan kalbim.

Rahmet saklı iken içimde en derinde.

Temiz ve masum kalmak adına da verdiğim mücadele.

Tek lüksümdü mademki sevgi aşka aş eren bir meczup gibi ya da fikrine denk düşen zikri ile s/alındığım evrende derviş cübbem ve cüssemle...

"Ben işte miraç gecelerinde

Bir peygamberin kanatlarında teselli aradım,

Birlikte yere inebileceğim bir dost aradım

Kabrim de kalbim de hep bunu zikretti işte.

Aşkın naif kimliğinde saklı hayallerimle ben vallahi de billahi de insanları bodoslama sevdim gerçi şimdilerde kilit vursam da yüreğime Allah'ına kadar sevdim seveceğim de ve şimdi tek bir farkla mademki nüansıdır sevginin, içimden geçen..."(Alıntı)

Büyümeği reddeden bir çocuk mizacı ile yerleşkem annemin kalbi yalnızlığım dik açılı ansızın soluverdiğim kadar da çiçeklenen kalbimde fınk atarken duygular hem aşka erdiğim hem sevgiye aş erdiğim sözcüklerle olan birlikteliğim ve ben acının da aşkın da hem okulunu hem kitabını okudum varsın azıcık alaylı olayı fazlasıyla da mektepli, alayı alay etse de insanların açık ara farkla da öndeyim mademki sözü geçen illa ki acı ve aşktır, sözüm ona Roman havasında oynayan insanların tapınağım ve kale duvarlarında da asılı olan eleğim ve kalemimden dur durak bilmeden nemalandığım...

Sürçü lisan ettimse af ola lakin hata yapmalıyım ki hayattan da insanlardan da dersimi alıp en ön sırada oturayım mademki ilk öğretmenim annem mademki tek ve İlahi ve ezeli ve ebedi ve de edebi öğretmenim, yüceler yücesi Rabbim...